

РЕШЕНИЕ

№ 6617

гр. София, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6932** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 20133447 от 28.05.2021 г., постановено по НАХД № 16174/2020 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 543146-F570696/02.11.2020 г., издадено от Директора на дирекция „Средни данъкоплатци” при ТД на НАП-гр.С., с което на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], за извършени 2 нарушения по чл.124, ал.5 ЗДДС, на основание чл.182, ал.2 във вр.с ал.1 от същия закон са наложени 2 имуществени санкции, както следва: в размер на 10 000 лв. и в размер на 8 750 лв.

Недоволно от така постановеното решение е останало санкционираното юридическо лице, което с касационна жалба, подадена чрез адв.М. в срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН, обжалва същото. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1 т.2 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът излага подробни оплаквания относно съставомерността на деянията. Позовава се на обстоятелството, че данъчните документи са били получени в счетоводството му по-късно, затова е са били отразени със закъснение. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП. В с.з. касаторът чрез адв.М. поддържа жалбата.

Ответникът по касация ТД на НАП-гр.С. чрез пълномощника си юк.Г. оспорва касационната жалба и застъпва становище за нейната неоснователност.

Представителят на Софийска градска прокуратура предлага решението на СРС да се остави в сила.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а по същество е основателна поради следните съображения.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

СРС е бил сезиран с жалба срещу НП № 543146-F570696/02.11.2020 г. на дирекция СДО при ТД на НАП-гр.С.. Същото е издадено въз основа на АУАН № F570696/28.09.2020 г., съставен от гл.инспектор по приходите при наказващия орган. Обективиранията в акта констатации се свеждат до това, че при извършена проверка на [фирма] е установено, че проверяваното лице не е включило в отчетните регистри по чл.125 ЗДДС в данъчните периоди, в които са издадени следните кредитни известия, издадени от [фирма], ЕИК по Булстат[ЕИК],:

№ 34/27.04.2020 г. с данъчна основа (-) 200 000 лв. и ДДС (-) 40 000 лв. с вписан предмет „по предварителен договор за продажба на апартамент“, за данъчен период м.април 2020 г. КИ е отразено в дневника за покупки за м.май 2020 г. Същото е издадено към фактура № 33/15.04.2020 г. с данъчна основа 200 000 лв. и ДДС 40 000 лв., с вписан предмет „по предварителен договор за продажба на апартамент По тази фактура [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 40 000 лв.

№ 36/29.05.2020 г. с данъчна основа (-) 175 000 лв. и ДДС (-) 35 000 лв. с вписан предмет „по предварителен договор за продажба на апартамент“, за данъчен период м.април 2020 г. КИ е отразено в дневника за покупки за м.юни 2020 г. Същото е издадено към фактура № 35/11.05.2020 г. с данъчна основа 175 000 лв. и ДДС 35 000 лв. с вписан предмет на доставка „по предварителен договор за продажба на апартамент“. По тази фактура [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 35 000 лв.

Съставителят на акта е посочил, че неотразяването на издадените КИ в дневника за покупки за посочените данъчни периоди е довело до ползване на данъчен кредит в по-голям размер и съответно до определяне на дължимия данък в по-малък размер. Така описаните деяния са квалифицирани като нарушения по чл.124, ал.5 ЗДДС.

Процесните имуществени санкции са наложени при тази фактическа и правна обстановка, която е възприета в пълнота и възпроизведена в спорното НП, като правното основание на налагането им е чл.182, ал.2 във вр.с ал.1 ЗДДС.

С касираното решение СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови този резултат, Съдът е приел, че НП е издадено от компетентен орган на НАП, като в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Намерил е нарушенията за доказани по безспорен начин, като е намерил за неоснователни възраженията за по-късно получаване на въпросните кредитни известия в счетоводството.

Така постановеното решение е неправилно.

Относимата разпоредби на чл.124, ал.4 ЗДДС задължава регистрираното лице да

отрази получените от него данъчни документи в дневника за покупки най-късно до дванадесетия данъчен период, следващ данъчния период, през който са издадени, но не по-късно от последния данъчен период по чл.72, ал.1 от закона, като независимо от ал.4, регистрираното лице е длъжно да отрази получените от него кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период, през който са издадени. Анализът на цитираните норми налага извода, че за съставомерността на деянията е необходимо да се установи моментът на получаване на ДКИ при проверяването лице и настоящ касационен жалбоподател, както и осчетоводяването им при него. В първоинстанционното съдебно производство това обстоятелство е доказано с представените описи на предадени документи, както и от разпита на св.К., но районният съд изобщо не ги е обсъдил. Съдът се е задоволил да отбележи, че времето на получаване на кредитното известие не е елемент от фактическия състав на деянието, а терминът "получените" е използван от законодателя, за да разграничи търговците - автори на кредитни известия. Тези разсъждения не се споделят от касационния съд.

Противно на приетото от първата съдебна инстанция, получаването на КИ от регистрираното лице към релевантния данъчен период (в случая м.април и м.май 2020 г.), е елемент от фактическия състав на нарушението, което е видно от текста на чл.124, ал.5 ЗДДС: регистрираното лице е длъжно да отрази получените от него кредитни известия в дневника си за покупки за данъчния период, през който са издадени. Вярно е, че издателят на ДКИ и получателят на същите са свързани лица, но от това не следва автоматично презумпция за надлежното получаване на издадените известия. От казаните по-горе описи е видно, че и двете КИ са получени при задълженото лице след срока за тяхното отразяване в отчетните регистри. Следва да бъде споделян доводът на касатора, че деянието би било съставомерно само в случай че известията бяха получени при лицето преди изтичането на срока за тяхното отразяване. Настоящият случай обаче не е такъв.

Задължение за актосъставителя е да установи наличието на този елемент от фактическия състав на нарушението, като липсата на доказателства за това прави фактическия състав незавършен и не може да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството за нарушение на чл.124, ал.5 ЗДДС. В случая е доказано, че [фирма] е получило описаните в АУАН и в НП кредитни известия на 18.05.2020 г. и респективно на 16.06.2020 г., поради което не може да се приеме, че за дружеството е възникнало задължение по чл.124, ал.5 ЗДДС. Липсата на доказателства за своевременното получаване на кредитните известия от задълженото лице е пречка за прилагане нормата на чл.124, ал.5 ЗДДС

Като е приел противното и е достигнал до извод за извършено от касационния жалбоподател нарушение, СРС неправилно е приложил материалния закон. Изложеното дотук налага съдебното решение да бъде отменено и вместо него да се постанови решение, с което да се отмени незаконосъобразното Наказателно постановление № 543146-F570696/02.11.2020 г. на Директора на дирекция „Средни данъкоплатци” при ТД на НАП-гр.С..

Исходът на спора пред касационната инстанция и заявената претенция от страна на [фирма] налагат в полза на последното да бъдат присъдени разноси за настоящата инстанция в размер от 1200 лв. Не е предявено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, а според чл.63д, ал.2 при прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съобразно действителната правна и фактическа сложност

на делото, съдът може да редуцира възнаграждението само по искане на насрещната страна. На касационния жалбоподател следва да бъдат присъдени и разноси за производството пред Софийския районен съд в размер на 300 лв. Предявеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно, доколкото делото не се отличава с фактическа и правна сложност – проведено е едно съдебно заседание, не са представяни писмени доказателства, не са ангажирани вещи лица. Според чл.18, ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на имуществена санкция, възнаграждението е не по-малко от 300 лв. Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 20133447 от 28.05.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 16174/2020 г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 543146-F570696/02.11.2020 г. на Директора на дирекция „Средни данъкоплатци” при ТД на НАП-гр.С., с което на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], са наложени 2 имуществени санкции, както следва: в размер на 10 000 лв. и в размер на 8 750 лв.

ОСЪЖДА ТД на НАП-гр.С. да заплати на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноси по НАХД № 16174/2020 г. по описа на Софийския районен съд, в размер на 300 лв. (триста лева).

ОСЪЖДА ТД на НАП-гр.С. да заплати на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноси за настоящото дело в размер на 1200 лв. (хиляда и двеста лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.